

indrømmer, det er uretfærdigt, at enhver af deres eget Køn, han være fuldkommen unyttig for Samfundet, har politisk Stemmeret, naar *ingen* Kvinde har denne Ret, selv om hun præsterer samfundsnyttigt Arbejde — og Mændene gør dog intet for at ændre denne Uret. Altsaa, de taaler roligt en Uretfærdighed, som *kan* ændres — det viser ikke Evne til at herske.

Følgende Par Eksempler paa denne Uretfærdighed, grebne i Flæng mellem talrige andre, turde være særligt talende: Den Kvinde, som med fuldkommen Opofrelse og livsopslidende Arbejde opdrager sine Børn til nyttige Samfundsborgere, hun har ikke samme Ret i Samfundet som den Mand, der maaske driver sit Liv unyttigt hen; hun har ikke, som han, Adgang til at faa ændret de Love, der for hende er hæmmende og uheldige. Og den Kvinde, som gennem sit eget Arbejde og sin Intelligens er i Stand til ikke alene at betale betydelig Skat til Staten, men til i sin Tjeneste at ansætte Mænd, som derved bliver i Stand til at stifte Familie og betale Skat, hun har ikke samme Ret i Samfundet som de Tjenere, hun, gennem sit eget Arbejde, ernærer.

Uretfærdigheden i disse Tilfælde turde være iøjnefaldende!

Mændenes stadige Forsvar for Uretfærdigheden imod Kvinderne er Fablen om disses manglende politiske Egenskaber, deres Mangel paa Logik, paa selvstændig Mening, paa Evne til Enighed, etc. Men denne Fabel burde snart gaa samme Vej som enhver anden middelalderlig Heksetro. I Særdeleshed burde Mændene, efter de politiske Egenskaber, som de selv i de senere Aar har vist, være varsomme med at udtale deres Tvivl om Kvindernes Kapacitet. Thi, hvis den Partipolitik, det Intrigespind, den Bagtalelse, den Mangel paa Sammenhold, den Handlen med Ret og Uret, den Kryben for Vælgerne og Glemmen Landets virkelige Gode, den selviske Magtsyge og det forbløffende Sneversyn, som snart altfor længe har floreret indenfor adskillige Dele af Nutidens lovgivende Forsamlinger, er Bevis for udmærkede politiske Egenskaber og tusindaarig Øvelse, saa turde dog maaske Kvindernes formodede Mangler og Uøvedhed næsten være at foretrække. I hvert Fald tør jeg paastaa, at nuværende Politikeres Gennemsnitsværdi er af en

saadan Art, at Berettigelsen til at holde Kvinderne udenfor det politiske Liv med Paastand om, at de paa Grund af deres Egenskaber ikke egner sig til at komme derind, er bortfalden. Og dermed bortfalder det eneste Forsvar for Uretfærdigheden!

Karen Bramson.

Danmarks første kvindelige Overretssagfører.

Frk. cand. jur. Henny Petersen har den 29. April faaet Bestalling som Overretssagfører og er saaledes Danmarks første kvindelige Overretssagfører. Frk. Henny Petersen tog juridisk Embedseksamen med laud. i Sommeren 1905 og fik straks Ansættelse paa Højesteretssagførererne Shaw & Dietrichsons Kontor som Overretssagfører Werners Fuldmægtig, men uden at kunne faa autoriseret Fuldmagt, før der ved Lov af 6. April 1906 blev givet Kvinder samme Adgang som Mænd til at erholde Beskikkelse som Sagførere og Autorisation som Fuldmægtige hos Sagførere. Denne Lov blev paa Foranledning af Frk. Henny